

လွှပ်ဒေသာစာပေ

အပင်းသစ်

ကြွေချိန်မကျတဲ့...ကြယ်

(အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

နင် ပျော်မယ်ဆိုရင် ငါ့နှလုံးသားကို ခွဲထုတ်ပြီး နင်ချစ်တဲ့ သူ့ကို လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးချင်ပေးပါ နှောင်းရယ်။ ငါ ရင်ကွဲခံပါ့မယ်။ ဒါပေမဲ့ ... ငါ့ကိုယ်နဲ့ ငါ့နှလုံးသား အိုးစားကွဲသွားရင်တောင် ငါ့နှလုံးသားက ကခုန်ပြီး နှောင်းကို ချစ်တယ်လို့ ရွတ်နေဦးမှာ ပါ။

မိုးသောက်ကြွယ်။

အခုတော့... မင်းတောင်းပန်လို့ သူ စိတ်ချမ်းသာအောင် ငါအလိုက် အထိုက် ပြောလိုက်ရတာပါ မိုးသောက်။ တစ်နေ့ ငါ မင်းကို ပြန်ပြီး တောင်းပန်ရလိမ့်မယ်။ အဲဒီအခါကျရင် မင်း ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်နိုင်အောင် ကြိုးစားထားပါ။ မင်းက စာရေးဆရာ တစ်ယောက်ပဲ။ ငါ ဘာကိုဆိုလို တယ်ဆိုတာ သိမှာ ပါ။

နှစ်သစ်ချို့။

စာရေးဆရာဆိုပြီး နင့်ဇာတ်ကောင်တွေပြောတဲ့ စကားလုံးတွေနဲ့ ငါ့ကို ဆရာလာမလုပ်နဲ့ ကြယ်။ ငါ မပေးဆပ်နိုင်ဘူး။ မစားရတဲ့ အမဲကို ငါက သဲနဲ့ တော့ မပက်ဘူး။ ငါ လိုချင်တဲ့ အရာတစ်ခုကို ငါမှ မပိုင်ဆိုင် ရရင် သူများ လည်း မပိုင်ဆိုင်ရဘူး။ အဲဒါ ငါ့ယူချက်ပဲ။

နှောင်းသွဲ့လေညင်း

"ကြွချိန်မကျတဲ့ ကြယ်"

နှင့်အတွက်ဆိုရင်...

ငါဟာ...

နှင့်ဆုတောင်းတိုင်း ပြည့်စေဖို့

ကြယ်တစ်ပွင့် ဖြစ်ချင်ခဲ့တယ်။

နှင့် တောင်းတဲ့ ဆုတိုင်း

ပြည့်စေဖို့ အတွက်

ကြွချိန်ကျလည်း

ငါ... ကောင်းကင်ကရအောင်

ကြွကျခဲ့မယ်

ကဲ... သင်လိုရာ ဆုတောင်းပေတော့။

မနေ့ညက ခုလိုပဲ ကြယ်တွေကို မော့ကြည့်ပြီး
ကဗျာရေးချင်စိတ်ပေါ်လာတာနှင့် အိပ်ရာဝင်ကာနီးမှာ သူ ဒီကဗျာလေး
ကို ရေးခဲ့မိသည် ။ ခဏခဏ ပြန်ဖတ်မိရင်းပဲ ဒီညတော့
အလွတ်ရနေခဲ့ပြီလေ။ အခု ကြယ်တွေကို မော့ကြည့်ရင်း သူ ဒီကဗျာ
လေးကို ရွတ်နေမိတာပါ။

ဪ... ကြယ်တဲ့ ။

လရောင်က လင်းသလောက် သူတို့ မှာ တော့ မှိန်တုတ် မှိန်တုတ်နဲ့
မျက်နှာငယ်နေကြရတာ။ သနားစရာကောင်းလိုက်တာ။ လမင်းကို ဝ

နီးရံခပြီး ခစားနေရတဲ့ အချိန်တော့ လမင်းရဲ့ အလင်းရောင်ကြောင့် သူတို့ အရောင်အဝါက တောက်ပမနေတော့ဘူးပေါ့။

ဒါပေမဲ့...

အားမငယ်ပါနဲ့ ကြယ်။ လမင်းဆိုတာ ကောင်းကင်မှာ အမြဲတမ်းသာမနေပါဘူး။ လဆုတ်ရက်ရောက်ရင် သူ ကောင်းကင်ကနေ ဆုတ်ခွာထွက်ပြေးသွားရမှာ ပါ။ ကြယ်လေးတွေကတော့ ကောင်းကင်ယံမှာ သူတတ်စွမ်းသလောက် အလင်းရောင်နဲ့ ထာဝရ လင်းလက်နေမှာ ပါ။

လရောင်အောက်မှာ

ကြယ်တွေကို ဘယ်သူကမှ မတပ်မက်ကြပေမယ့် ညအမှောင်ကျချိန်မှာ တော့ ကြယ်ရောင်နဲ့ လမ်းလျှောက်သူတွေအတွက် မင်းက ကူညီဖေးမ လမ်းပြကြယ်ပါ။

‘မိုးသောက်’

‘-----’

‘မိုးသောက်’

‘အင် ... ဟင်’

အနားကို ကပ်ပြီး ခပ်ကျယ်ကျယ်ခေါ်လိုက်မှ မိုးသောက် လှည့်ကြည့်ကာ...

‘ဪ... ကိုစစ်’

‘မအိပ်ဘူးလားကွ၊ ညဉ့်နက်နေပြီ’

‘အိပ်မပျော်လို့ ပါ။ ပြီးတော့ မျက်လုံးက ဒီအချိန်ထိ နေနေကျတော့ အကျင့်ပါနေတာ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော် ကြယ်တွေကို ကြည့်နေတာလေ။’

အကျိုးမယုတ်ပါဘူး’

‘စာရေးဆရာပေါက်စကတော့ လုပ်ပြီ။ ဘာလဲ ကြယ်တွေကို ကြည့်ပြီး စိတ်ကူးယဉ်နေတာလား’

‘အဟွန်း.... မနေ့ညက ကဗျာတစ်ပိုဒ်တောင် ရေးဖြစ်လိုက်သေးတယ်။ ကြယ်တွေကိုကြည့်ပြီး ကုန်ကြမ်းရတာပေါ့’

‘ဟုတ်လား၊ ကဗျာခေါင်းစဉ်ကဘာလဲ’

‘ကြွေချိန်မကျတဲ့ ကြယ်တဲ့ ’

‘အင်း.... စာရေးဆရာအတွက်ကတော့ မြင်သမျှ တွေ့သမျှ ကုန်ကြမ်းချည်းပဲ ဖြစ်နေတော့တာပဲ။ တစ်ခါတလေ ငါမင်းကို ကြောက်တယ်သိလား’

‘ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ မင်းရှေ့မှာ လေလည်ရင်တောင် အသံမထွက်အောင် လည်ရမှာ မျိုးလေ။ တော်ကြာ စာထဲထည့်ရေးလိုက်မှာ စိုးလို့ကွ’

‘ဟား ဟား ဟား ဟား’

မိုးသောက် ရယ်ပစ်လိုက်တာ လွတ်လွတ် လပ်လပ်၊ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ၊ ဒီအချိန်က သူ့အတွက် အလွတ်လပ်ဆုံးအချိန်ပဲလေ။ ငယ်ငယ်ကတည်းက စာရေးဆရာ ဖြစ်ချင်တဲ့ အိပ်မက်။ စပြီး အကောင်အထည်ပေါ်ပြီဆိုကတည်းက ကုန်ကြမ်းရှာလိုက် စာရေးလိုက်။ အားလပ်ချိန်ဆိုတာတောင် စာဖတ်ပြီး ဗဟု သုတ ရှာနေရတာပဲလေ။

ဣန္ဒြေကြီး တစ်ခွဲသားနဲ့ နေရတဲ့ အခါရှိသလို-

တစ်ခါတလေ ဗရုတ်ကျတဲ့ အခါတွေလည်း ရှိသည်။ တစ်ခါတလေ ကိုယ်မတတ်တဲ့ အလုပ်တွေ ကိုယ်တိုင် ဝင်လုပ်ကြည့်ရတာက ရှိသေး။ ဒီတော့ သူ့အတွက် အားလပ်ချိန်ဆိုတာ သိပ်မရှိလှပါဘူး။ ဒီအချိန်လေး ကသာ သူ့အတွက် လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသော အချိန်။

‘ရယ်မနေနဲ့၊ ငါက တကယ်ပြောတာ။ ဟိုတစ်ခါ ငါ မင်းကို ဖုန်းခေါ်တာ အခြောက်မဆီ ဖုန်းမှားဝင်သွားကိစ္စ၊ မင်းပြီးခဲ့တဲ့ စာအုပ်မှာ ထည့်ရေးလိုက်တယ် မဟုတ်လား၊ မင်း သားရဲ့ သူငယ်ချင်းက မင်းသားဆီ ဖုန်းခေါ်တာကို အခြောက်မဆီမှားဝင်သွားတဲ့ ဟာလေ’

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ။ ဝတ္ထုရေးတယ်ဆိုတာ လူတွေရဲ့ ဖြစ်တတ်တဲ့ သဘောတရားတွေကို ဇာတ်လမ်းလုပ် ရေးရတာပဲ ဥစ္စာ။ အဲဒီတော့ လူတွေရဲ့ ပြောဆိုဆက်ဆံရေးနဲ့ လှုပ်ရှားမှု မှန်သမျှက ကျွန်တော့်အတွက် ကုန်ကြမ်းပဲ။ အခု ကိုစစ်လည်း ကျွန်တော့်ကို ကုန်ကြမ်းပေးတယ်လို့ သဘောထားလိုက်ပါ’

ကို စစ်ငြိမ်း ခေါင်းခါလိုက်ကာ...

‘မင်းကို ပြောဖို့ မနိုင်တော့ဘူး’

‘မနိုင်ရင် လွှတ်သာချလိုက်’

‘ဒါနဲ့ မိုးသောက်’

‘ဟင်’

‘မင်း အစ်ကို အခြောက်မ သူရ အကြောင်းလည်း ရေးဦးလေကွာ။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ မှန်ရှေ့က ခွာတယ်ကို မရှိဘူး။ ဘုန်းကညာတစ်ပါး လုံးရာက ပြားပြီး ကောင်လေးချောချောလေးတွေ မြင်တာနဲ့ လိုက်ငမ်းနေတဲ့ အကြောင်းလေ’

‘တော်စမ်းပါဗျာ.... သူ့အကြောင်း ပြောကို မပြောချင်ဘူး။ ကျွန်တော်တော့ လုံးဝကို ကြည့်လို့ မရဘူး’

‘ဟဲ့... ကွယ်ရာ ပြော အတင်းတဲ့ နော်။ ငါ့ကွယ်ရာမှာ ငါ့အတင်း ဘာတွေ ပြောနေကြတာလဲ’

‘အဲ’

‘ပြောရင်း ဆိုရင်းက လာပြီ’

သူရကို မြင်တာနဲ့ ကိုစစ်ငြိမ်းနဲ့ မိုးသောက် နှာခေါင်းရှုံ့ကြလေလျှင်

...

‘အဲဒါ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ငါ့ကို မြင်တာနဲ့ နှာခေါင်းရှုံ့ကြတာ။ ငါက မသေခင် ပုပ်နေတဲ့ အတိုင်းပဲ၊ ဒီမှာ ငါက တစ်ကိုယ်လုံး မွေးပျံ့ကြိုင်သင်းနေအောင် ရေမွှေးတောင် အကောင်းစားမှ သုံးတာဟဲ့ သိလား။ ပြောကို မပြောချင်ဘူး’

ကိုယ့်အစ်ကို မို့သာ ပြောမရလို့ ကြည့်နေရတာ။ အဲဒီလို ကနွဲ့ကလျ ပုံစံကို မိုးသောက် အမုန်းဆိုပါ။ ယောက်ျားကြီးဖြစ်ပြီးတော့ တောင်မရောက် မြောက်မရောက် ခြောက်နေတာလေ။ ဖေဖေက ခဏခဏဆူလည်း ဆူမောပါပဲ။ သူ့ပုံစံက ပြောင်းမသွားပေ။ နောက်တော့ ဆူရတဲ့ သူကပဲ အလျော့ပေးကာ ကြည့်နေရသည့် အဖြစ်ပါ။

ကိုစစ်ကတော့...

အိမ်မှာ ခြံစောင့်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အလုပ်သမားကို အလုပ်သမားလို သဘောထားဘဲ မိသားစုလိုပဲ သဘောထားပြီး ဆက်ဆံခဲ့ကြတာပါ။ ဒါကြောင့် ကိုသူရကိုသူလည်း ပြောရဲ ဆိုရဲ ရှိတာပေါ့။

‘မပြောချင် မပြောနဲ့ အခြောက်မ’

‘ခြောက်တော့ ဘာဖြစ်လဲ။ နင် ငါ့လိုတောင် ခြောက်တတ်လို့ လား။ သူ သူတို့ က တွန့်လိမ်ရှုံ့တွပြီး ဂျတ် ဂျတ် ဂျတ် ဂျတ် မြည်အောင်ကိုပဲ ခြောက်ဦးမှာ ’

‘ခြောက် ခြောက်... ရုပ်ကိုက မစင်နဲ့ ငှက်ပျောသီးကို ရောမွှေးထား တဲ့ ရုပ်နဲ့ ’

‘ကိုစစ်နော်... သူများကို မတရားမပြောနဲ့ ။ သူများကမှ ဖြူဖြူစင်စင် သန့်သန့်ရှင်းရှင်းလေး ရှိသေးတယ်။ နင်ကမှ သစ်ငုတ်တို မီးလောင် ထားတဲ့ ရုပ် သိလား’

‘ကဲ.. တော်ကြပါဗျာ။ ဒါနဲ့ ကိုသူက အခုထိ မအိပ်သေးဘူးလား။ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ’

သူရက ကိုစစ်ကို မျက်စောင်းထိုးပြီး မဲ့ရွဲ့ပြပြီးကာ....

‘အိပ်မပျော်သေးလို့ အပြင်ထွက်လာတာလေ။ မနက်က ငါ ဈေးသွား တော့ မုန့်ဟင်းခါးဝယ်စားတာ ဆိုင်က အခုမှ ဖွင့်တဲ့ အသစ်ဟဲ့။ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်ရာ မုန့်ဟင်းခါးလာချပေးတဲ့ ကောင်လေး အရမ်းချော တာပဲဟယ် သိလား။ ငါ သူ့ကို သတိရပြီး အိပ်လို့ မပျော်ဖြစ်နေတာ’

‘ပါးစပ်ကပြော လက်မပါနဲ့ ’

ကိုစစ်ကပြောတော့ သူသူက မျက်စောင်းလှည့်ထိုးပြန်လေသည် ။ သူက စကားပြောရင်း ကိုစစ်ပေါင်ကို ပုတ်...ပုတ်ပြီး ပြောတာကိုး။ ဒါကြောင့် ကိုစစ်က သူ့လက်ကို ဖယ်ချပစ်တာပါ။

‘ကြီးကျယ်လိုက်တာဟယ်... နင့်အသားပဲ့ပါသွားလို့ လား... ဟဲ့’

‘မပဲ့ပဲ့’

‘ကိုသူ’

‘ဘာလဲ’

‘သူများ တွေစကားပြောနေတာ လာမရှုပ်စမ်းပါနဲ့ ဗျာ၊ သွားအိပ်မ ပျော်ရင်လည်း အိပ်ဆေးသောက်အိပ်’

‘ဟယ် ငါ့ကိုများ နှင်နေတာ မကောင်းဆိုးဝါးကျနေတာပဲ။ သွားမယ် ... သွားမယ်’

‘သွား... သွား’

‘သွားမှာ ’

ကိုသူ ခြေဆောင့်၍ ထွက်သွားလေတော့သည် ။ တစ်ခါတလေ ကိုသူ က အနှောင့်အယှက် ဖြစ်တတ်ပေမယ့် တစ်ခါတလေကျတော့ သူ့ကို စ နောက်ပြီး ရယ်ရတာ ပျော်စရာပါ။

‘ဟွန်း... မုန်းစရာကောင်းလိုက်တာ’

ကိုစစ် ကိုသူ့ကိုကြည့်ပြီး ပြောလိုက်တာ ယောင်ပြီး ကနွဲ့ကလျဖြစ် သွားတာမို့...

‘ကိုစစ်’

‘အမ်... ဟုတ်ပါဘူး’

‘ခင်ဗျားပါရောပြီး ခြောက်သွားပြီလားလို့ ’

‘ယောင်သွားလို့ ပါကွ၊ ခြောက်စရာလား။ စာအကြောင်း ပေအကြောင်း ပြောရင်း ဘယ်တွေ ရောက်ကုန်မှန်း မသိတော့ပါဘူးကွာ။ ဒါနဲ့ မင်း နောက်တစ်အုပ်ရေးဖို့ စဉ်းစားပြီးပြီလား’

‘စဉ်းစားတုန်းပါ’

‘ဟုတ်လား ... ခေါင်းစဉ်ကဘာလဲ’

‘ဪ... မစဉ်းစားရသေးပါဘူးဆိုမှ ဗျာ။ ခုမှ စဉ်းစားတုန်း’

‘ဒါဆို မင်းသားနဲ့ မင်းသမီး နာမည်ကို ငါ ရွေးပေးမယ်’

‘ဘာလဲ’

‘မင်းသားနာမည်က စိန်ဌေး’

‘ဟာဗျာ’

‘မင်းသမီးက မတင်ရွှေ’

မိုးသောက် ရယ်မိပြန်သည် ။ ဝတ္ထုတစ်အုပ်ရေးလျှင် ခေါင်းစဉ်က ဆွဲဆောင်မှုရှိမှ ။ မင်းသား မင်းသမီး နာမည်တွေက လှပြီး ဇာတ်လမ်းကလည်း Romantic ဆန်မှ ပရိသတ်က ကြိုက်ကြတာပါ။ ဒါကိုသိလို့ ကိုစစ် နောက်တာကို သိပြီး...

‘သေချာတယ် အဲဒီစာအုပ် အမှိုက်ပုံးထဲရောက်မှာ ’

အခန်း (၂)

‘ကြယ်’

‘.....’

‘ဟဲ့... ကြယ် ခေါ်နေတာ မကြားဘူးလား’

‘ကျွတ်’

အသံစူးစူးနဲ့ ခေါ်ပြီး အနားရောက်လာသူက နှောင်းပဲမို့ မိုးသောက်
ဘောလ်ပင်ကို ချပြီး-

‘ဒီ မှာ စာရေးနေတယ်လေဟာ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ ကြယ်လို့
မခေါ်ပါနဲ့ လို့ ပြောရတာလည်း ခဏခဏ။ အဲဒီလို ခေါ်ရတာကို တော်
တော် ပါးစပ်အရသာ တွေ့နေတာလား ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ် နင့်ကို ကြယ်လို့ ခေါ်တာ ငါတစ်ယောက်တည်းပဲလေ။ န
င် ဂုဏ်တောင်ယူရဦးမယ်’

‘မှတ်တောင်ထားရဦးမယ်’

ပြောပြီး မိုးသောက် ထရပ်လိုက်သည် ။ နှောင်းရောက်လာလျှင် သူ
စာရေးလို့ ရမှာ မှ မဟုတ်ဘဲလေ။ ရှုပ်လို့ မလာနဲ့ လို့ လည်း မနှင်ရက်ပါ
ဘူး။ မိုးသောက်က နှောင်းအတွက်ဆိုရင် အမြဲတမ်းအချိန်ပေးပြီး အလို
လိုက်ခဲ့သူပါ။ သူတို့ နှစ်ယောက်က ငယ်ငယ်လေးတွေကတည်းက သွား

အတူ လာအတူ ရှိခဲ့ကြသည့် သူငယ်ချင်းတွေ။

ဒါကြောင့်-

ငယ်သံယောဇဉ်ကို အကြောင်းပြုပြီး မိုးသောက် အလိုလိုက် အလျှော့ပေးသမျှ နှောင်းက အနိုင်ယူခဲ့သူပါ။ အခုတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့။ မိုးသောက်က နှောင်းနဲ့ ဆိုရင် စကားကို ထော်လော်ကန့်လန့်ပြောတတ်တာက လွဲပြီး အရာအားလုံး နှောင်း အလိုကျ ဖြစ်စေသတည်းပါပဲ။

အဲဒီလို ဖြစ်နေတာ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် သူနှောင်းကို ချစ်နေလို့ ပဲပေါ့။

‘ဟဲ့... ကြယ်’

‘ဘာလဲ’

‘မနက်ဖြန် ငါ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် မင်္ဂလာဆောင်သွားစရာရှိလို့ ။ အဲဒါ နင် အဖော်လိုက်ခဲ့ပေးဦးနော်’

‘ဟာ.. မလိုက်ချင်ပါဘူး။ တော်ကြာ နင့်သူငယ်ချင်းတွေက ဟိုစ ဒီစ စကြဦးမှာ ။ ပြီးတော့ ငါ စာရေးနေတာ ဇာတ်ရှိန်က တက်နေပြီဟ’

‘ဟာ... တက်တက် မတက်တက် မလိုချင်ဘူး။ ဇာတ်လမ်းက နင့်ခေါင်းထဲမှာ ရှိနေတာပဲလေ ဘယ်အချိန်ပဲရေးရေးရတာပဲ ဥစ္စာ’

မိုးသောက် ဒုတိယမိ သက်ပြင်းချလိုက်မိ၏။ ပါးစပ်ကလေးက ပြောလိုက်တာ လွယ်လိုက်တာ။ ကိုယ့် ဦးနှောက်နဲ့ စဉ်းစားတဲ့ ဇာတ်လမ်းဆိုတာတော့ ဟုတ်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ တွေးရင်း ရေးရင်းနဲ့ ပေါ်လာတဲ့ အတွေးတွေက ရေးနေရရင် တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ စကားပြောလိုက်ရင် ဖြစ်ဖြစ်၊ တစ်နေရာရာကို ထသွားလိုက်ရင်ဖြစ်ဖြစ် တွေးထားတာတွေ ပျောက်ပြီး ပြန်စဉ်းစားလို့ မရတဲ့ အခါတွေ ရှိသည် ဆိုတာကိုတော့ ကို

ယ်ပဲ သိသည် လေ။ ဒီလောက် ရင်းရင်းနှီးနှီးနေပြီး ကိုယ့်အလုပ်ကို ဘာ
လို့ နားလည်မပေးနိုင်ရတာလဲ နှောင်းရယ်။

‘ငါမလိုက်ချင်ဘူးဟာ’

‘ကြယ်’

‘.....’

‘နင် လိုက်မှာ လား မလိုက်ဘူးလား ဒါပဲပြော’

‘ကျွတ်’

‘မလိုက်ဘူးလား’

‘ကျွတ်’

မေးလိုက်သံက မာဆတ်ဆတ်မို့ မိုးသောက် ‘ကျွတ်’ ခနဲ လုပ်လိုက်မိ
သည် ။ မလိုက်ရင် ရွှေစိတ်တော် ကောက်ဦးမှာ က ကြိမ်းသေပါပဲ။ နှော
င်းက စိတ်ကောက်ရင် ကြာတယ်လေ။ စိတ်ကောက်ပြီး မခေါ်ရင် ကိုယ်
ပဲ မနေနိုင်တာ။

ဒီတော့...

‘လိုက်မယ်ဟာ... လိုက်မယ်... လိုက်မယ်’

နှောင်း မျက်နှာလေး ချက်ချင်းပဲ ပြီးသွားပြီး....

‘အဲဒီလိုလုပ်စမ်းပါ ချစ်သူငယ်ချင်းလေးရဲ့ ။ အဲဒါကြောင့် ချစ်နေရ
တာ’

‘အင်’

ပြောပြီး နှောင်းက မေးစေ့ကို လှမ်းကိုင်လေတော့ ရင်ထဲကို နွေး

ထွေးမှုတွေ စီးဝင်သွားသလိုပါ။ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားကို ၅၂၈ အတိုင်း အတာနဲ့ တော့ မပြောပါနဲ့ လား နှောင်းရယ်။ ၁၅၀၀ ချစ်ခြင်းနဲ့ သာ ပြောပါလား။

ဟူး...

အဲဒီလိုဖြစ်ဖို့ ကလည်း ကိုယ့်ဘက်က စပြီး ဖွင့်ပြောမှ ဖြစ်မှာ လေ။
ကိုယ်လည်း ဖွင့်ပြောဖို့ အကြိမ်ကြိမ်ကြိုးစားခဲ့ပေမယ့်
နှောင်းစိတ်ဆိုးမှာ စိုးလို့ ပါ။

‘ကြယ်’

‘ပြော’

‘အခု နင်ရေးနေတာ ဘာစာအုပ်လဲ’

မိုးသောက် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားပြီး....

‘ဝတ္ထုရေးနေပါတယ်ဆို ဘာစာအုပ်လဲတဲ့ နင် ဘာဝက်သားချက်လဲ
မေးတဲ့ သူတဲ့ ဆိုးနေပြီ’

‘နင်ကလည်း ဆောရီး ဆောရီး ဘာခေါင်းစဉ်နဲ့ ရေးနေတာလဲလို့
မေးတာပါဟ’

‘သိချင်ရင် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ယူကြည့်’

မိုးသောက်ပြောတော့ နှောင်းက စာအုပ်ခေါင်းစဉ်ကိုယူပြီး ကြည့်
လေသည် ။ ‘ခမ်းမခြောက်သည့် နွေ’ တဲ့ ။ ခေါင်းစဉ်လေးကတော့ စိတ်
ဝင်စားဖို့ ကောင်းသားပါပဲ။ ဒါ နှောင်းမို့လို့ ကြယ်က အကိုင်ခံတာပါ။ အ
ခြားသူတွေဆိုရင် ကြယ်က သူစာမူတွေကိုယူပြီး ကိုင်တာကြည့်တာ
မကြိုက်ဘူးလေ။

‘ကြယ်’

‘ဟင်’

အခုတစ်ခါ ခေါ်လိုက်သူက သူသူပါ။

‘သူသူ’

‘လာပြန်ပြီ တစ်ယောက် ကြယ်။ အဲဒီလိုမခေါ်နဲ့ လို့ ဘယ်နှခါ ပြောရမလဲ’

‘နှောင်းခေါ်သလို ခေါ်ကြည့်တာပါဟယ်။ နင်ကလည်း ငါခေါ်တာကျ မကြိုက်ဘူးလား’

‘မကြိုက်ဘူး’

‘ဟွန်း.... ကိုယ့်အစ်မ ခေါ်တာကျ မကြိုက်ဘူးတဲ့ ။ ပြောကို မပြောချင်ဘူး’

‘ဘာအစ်မလဲ လာနဲ့မနေနဲ့ ပန်းအိုးနဲ့ ပေါက်ထည့်လိုက်မယ်’

‘ပြောရက်လိုက်တာဟယ် ကိုယ့်အစ်မကို’

‘လာပြန်ပြီ အစ်မ... ဒီမှာ နော်’

မိုးသောက် ပန်းအိုးကို ကိုင်လိုက်တော့ သူသူ မျက်စောင်းထိုးပြီး ခြေဆောင့်ကာ ထွက်သွားလေတော့သည် ။ နှောင်းကတော့ တခစ်ခစ်နှင့် ရယ်နေတော့၏။ အခြောက်တွေ ကြည့်မရပါဘူးဆိုမှ ကိုယ့်အစ်ကိုက အခြောက်ဖြစ်နေရတယ်လို့ ။

‘ကဲ... ကြယ်’

‘.....’

‘ငါ စိတ်ချနေမယ်နော်။ မနက်ဖြန် သွားကာနီးကျမှ ငါ ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်’

‘ပြီးရော’

‘စိတ်တိုမနေနဲ့ ၊ နင် စိတ်တိုလို့ လည်း နင့်အစ်ကို စိုမှာ မဟုတ်တော့ဘူး’

ပြောပြီး ထွက်သွားပြန်ပြီလေ တစ်ယောက်။ နှောင်းထွက်သွားတာကို ကြည့်ပြီး မိုးသောက် လွန်ခနဲ ပြုံးလိုက်မိသည် ။ ရှေ့မှာ ဆို စိတ်ဆိုးဟန်ပြပေမယ့် နင့်အပေါ်မှာ ငါ တကယ်စိတ်ရှည်ခဲ့ပါတယ် နှောင်းရယ်။ သူများ တွေက ‘ကြယ်’ လို့ ခေါ်ရင် မကြိုက်တဲ့ မိုးသောက်ကြယ်ဆိုတဲ့ ကောင် နှောင်းက ‘ကြယ်’ လို့ ခေါ်တာကိုတော့ မကြိုက်ဘူးပြောရင်း တိတ်တဆိတ် နှစ်သက်နေမိသည် သာ။ ငါက နင့်အတွက်တော့ နင့်ဘေးမှာ ဝန်းရံခပြီး နင့်ဘဝ ထိန်ထိန်သာနေမယ်ဆိုရင်....

ငါ အလင်းရောင်တွေကို ဘယ်သူမှ မမြင်လည်း ကျေနပ်နေမယ့်ကြယ်ပါ နှောင်း။

သူများ တွေ့ရှေ့မှာ ‘ကြယ်’ လို့ ခေါ်တာကို မကြိုက်ရတဲ့ အကြောင်းရင်းကတော့ ကျောင်းသားဘဝတုန်းကပေါ့။

အခန်း (၃)

‘ကြယ်’

‘.....’

‘ကြယ်’

ကန်တင်းကို သွားပြီး နှောင်းကို လာရှာတာလေ။ နှောင်းက သူ့ကို အရင်မြင်ပြီး ဆိုင်ထဲကနေ လှမ်းခေါ်တာ ဖြစ်၏။

‘ကြယ်... ငါတို့ ဒီမှာ ’

သူကလည်း နှောင်းကို မြင်သွားပြီး ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့တော့သည် ။ မိုးသောက် မိဘတွေက သားကို ချစ်လွန်းလို့ ကောင်းကင်က ကြယ်ဆို တဲ့ အဓိပ္ပာယ်နဲ့ ‘ကြယ်’ လို့ ခေါ်ခဲ့ကြတာပါ။ ဒီတော့ နှောင်းတို့ အိမ်သား တွေကလည်း ကြယ် လို့ ပဲ ခေါ်ကြတာပေါ့။ အဲဒီအချိန်ထိကြယ် ဆိုတဲ့ နာမ်စားလေးကို သူ နှစ်သက်နေတုန်းပါပဲ။

မနှစ်သက်တော့တဲ့ အကြောင်းရင်းကတော့....

မိုးသောက်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လိုက်သည် တွင် ကောင်မလေးအချို့က ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့်လုပ်ပြီး...

‘ဟဲ့... နာမည်က ကြယ်တဲ့ ’

‘အေးနော်... ဘာကြယ်တာလဲ မသိဘူး။ ယရစ်မှန်းမသိ ယပင်းမှန်း

မသိနဲ့’

‘ပါးစပ်ကတော့ မကျယ်ဘူးဟဲ့။ ဖင်ခေါင်းကျယ်တာလား မသိဘူး... ခစ်ခစ်’

‘အဲဒီမှာ နင်ပဲ သွားမေး။ နင် ပြောသလို ကျယ်တာဆိုရင် နင် ဝင် အောင်းနေမလို့ လား’

‘ကောင်မစုတ်... နင်ပဲအောင်း’

‘နင်ပဲ အောင်းပါ နင့်ဘီးကြွလိုက်လာရင် ပုန်းစရာနေရာ ရှာစရာမ လိုတော့ဘူးပေါ့’

တစ်ဖက်ပိုင်းမှ စကားသံရော ရယ်သံတွေရော ကြားနေရတော့ မိုး သောက် စိတ်မလုံစွာဘဲ မျက်နှာလေး ရဲသွားလေသည် ။

နှောင်းလည်း ကြားတော့ သူ့ သူငယ်ချင်းတွေရောပါ ပြုံးစိစိ ဖြစ်ကုန်ကြ၏။

‘ကြယ်ဆိုတော့ သူ့နာမည် အပြည့်အစုံက ဘာဖြစ်မလဲ မသိဘူးနော်’

‘မူဝံကြယ်’

‘သောကြာကြယ်’

‘ဖင်ခေါင်းကြယ်’

တစ်ယောက်တစ်မျိုးပြောပြီး ရယ်ပြန်လေသည် ။ သူတို့ က ရယ်လေ မိုးသောက် ရှက်လေပါပဲ။ ဒါကြောင့် မျက်နှာ ဘယ်လို ထားရမှန်း မသိပေ။

‘ဖင်ခေါင်းကျယ်လို့ မပြောပါနဲ့ ဟယ်။ သနားပါတယ် သူ ရှက်နေမှာ ပေါ့’

‘ဟဲ့.... ငါတို့ ဆီမှာ ဖင်ခေါင်းကျယ်တာ မရွေးဟဲ့ နင်တို့ မြင်ဖူးကြလား’

‘ဟင့်အင်း... ဘယ်လိုလဲ’

‘ကောင်ညှင်းနဲ့ လုပ်တာဟယ်။ အတောင့်တော့ အတောင့် ဒါပေမဲ့ အလယ်မှာ ဟောင်းလောင်း ဖြစ်နေလို့ မရွေးဖင်ခေါင်းကျယ်လို့ ခေါ်တာ’

‘ဪ... ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘ဒါနဲ့ နင်က ဘယ်ရွာသူ’

စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းသွားလို့ တော်ပါသေးရဲ့ မိုးသောက် သက်ပြင်းချလိုက်မိသည် ။

‘နွားခြံသူလေ’

‘နွားတွေမွေးတဲ့ ခြံထဲမှာ မွေးတာလား’

‘ကြံကြံဖန်ဖန်ဟယ်။နွားခြံဆိုတာ ရွာနာမည်ကို ပြောတာဟဲ့။ ဧရာဝတီတိုင်း၊ ဟင်္သာတခရိုင်၊ အင်္ဂပူမြို့နယ်ထဲက နွားခြံရွာ သိပြီလား’

‘ဟုတ်လား။ ငါ့ သူငယ်ချင်းတွေကလည်း နော် ထူးထူးဆန်းဆန်းရွာကလူတွေချည်းပဲ။ ဒီတစ်ယောက်က ကျွဲခြံသူ... ဟဲ့’

‘ဟင် အဲဒီ ကျွဲခြံက ဘယ်မှာ လဲ’

‘မန္တလေးတိုင်းထဲမှာ လေ မိတ္ထီလာခရိုင်၊ မလှိုင်မြို့နယ်ထဲက ကျွဲခြံရွာ’

‘အင်း အထက်အညာသူနဲ့ အောက်သူ တွေ့တတ်ပုံ၊’

ဒီစကားတွေကို နောက်မှ ဝင်လိုက်လာတဲ့ မိုးသောက် သူငယ်ချင်း
တွေကြားသွားတော့....

‘ဒီမှာ မြင်းခြံသား ရှိတယ်ဟေ့’

‘ငါက မျောက်မထားသားကွ’

သူငယ်ချင်းတွေ ရောက်လာတော့ မိုးသောက်အားရှိသွားလေသည်။ ။
ဒီတော့မှ ကိုယ်လည်း ပါးစပ်ဟနိုင်တော့၏။ မဟုတ်ရင် မိန်းကလေး
တွေကြားထဲမှာ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ ရှက်တာပေါ့။

အခုတော့....

‘မျောက်တောင်မထားတာ ကျန်တဲ့ အကောင်ဆို ဘယ်မျှလဲ’

‘နေပါဦး ဝေဖြိုးရ၊ သူတို့ ပြောတဲ့ နွားခြံ ၊ ကွဲခြံနဲ့ မြင်းခြံထဲမှာ
မြင်းခြံနဲ့ ကွဲခြံက သိတယ်။ နွားခြံဆိုတာလည်း ရှိနိုင်တာပဲ၊ မျောက်မ
ထားရယ်လို့ တော့ ငါ တစ်ခါမှ ငါတစ်ခါမှ မကြားဖူးပါဘူး။ အဲဒီရွာ
က ဘယ်မှာ လဲ’

‘မင်းတို့ အိမ်က ဒရိုင်ဘာ ကိုထူးကို သိတယ် မဟုတ်လား’

‘အေး.... သိတယ်လေ’

‘အဲဒီလူရဲ့ မွေးရပ်ဇာတိရွာက မျောက်မထားတဲ့ ကွ၊ ယရစ်နဲ့ မြောက်
တာလား၊ ယပင်းနဲ့ မျောက်တာလားတော့ ငါလည်း မမေးမိဘူး။ ဧရာဝ
တီတိုင်းတော့ ဧရာဝတီတိုင်းထဲကပဲကွ၊ မြို့နယ်တွေ ဘာတွေတော့ ငါမ
သိဘူး’

‘အဲဒါဆို ဧရာဝတီတိုင်းသူကို မေးကြည့်ပါလား’

‘မင်းပဲမေး’

ပြောပြီး သူတို့ ရယ်ကြတော့ ဟိုဘက်ဝိုင်းက ကောင်မလေးတွေ အသံတိတ်သွားကြလေသည်။ ။ ငြိမ်မှာ ပေါ့။ အင်အားချင်းက မျှမှ မမျှတကို။ ။ နှောင်းကပဲ သွက်သွက်လက်လက်နှင့်....

‘ငါမေးမယ်’

‘ဟင်’

‘မေးလေ’

မမေးရဲဘူးထင်ပြီး မိုးသောက် မေးဆတ်ပြလေလျှင်....

‘ဖြောင်း ဖြောင်း’

‘သူငယ်ချင်း’

နှောင်းခေါ်လိုက်တော့ တစ်ဖက်က ကောင်မလေးတွေ လှည့်ကြည့်ကြလေသည်။ ။

‘ဧရာဝတီတိုင်းက သူငယ်ချင်း ။သူပြောတဲ့ မျောက်မထားဆိုတာကို သိလား’

‘သိတယ်လေ ငါတို့ နဲ့ တစ်မြို့နယ်တည်းပဲ ဥစ္စာ။ ယရစ်နဲ့ မြောက်လား ယပင်းနဲ့ မျောက်လားဆိုတာတော့ မသိဘူး။ ဟိုတစ်ယောက်က ရော ယရစ်နဲ့ ကြယ်လား ယပင်းနဲ့ လား’

ကိုယ့်ဆီ မြားဦးပြန်လည်လာသဖြင့် မိုးသောက် မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့မဲ့ ဖြစ်သွားလေသည်။ ။ အဲဒါ မေးချင်ဦးလို့ နှောင်းကိုပဲ ဒေါသဖြစ်ကာ ယောက်ျားတန်မဲ့ မျက်စောင်းထိုးပစ်လိုက်မိ၏။

‘သူက ယရစ်နဲ့ ကြယ်လေ’

‘ဪ... မသိပါဘူး ယပင်းနဲ့ ကျယ်တာလားလို့ ’

‘အေးလေ.... တို့ က ဟိုဟာ ကျယ်မှတ်လို့ ခစ် ခစ်’

‘နင်တို့ မမိုက်ရိုင်းနဲ့ နော်’

‘မိုးသောက်’

မိုးသောက် မခံနိုင်စွာ ထပြောတော့ ကိုယ့်အဖွဲ့ကစ ခွီးခနဲ ထရယ်ကြလေသည်။ ကဲ ဘယ်လောက်များ ဒေါသဖြစ်ဖို့ ကောင်းလိုက် ပါသလဲ၊ ဒါ တမင်ရွံ့နေတာ။ လူနာမည်ကို ဘယ်သူက ယပင်းနဲ့ မှ ညှို့မှာ လဲ။

‘ငါ့နာမည် မိုးသောက်ကြယ် သိလား’

‘ဟူး အဲဒီ ယရစ်နဲ့ ယပင်း မသဲကွာတဲ့ ပြဿနာက တော်တော်ဆိုးပါ လား။ စိတ်လျှော့ပါ ကြယ်ရာ။ စိတ်လျှော့... စိတ်လျှော့’

စိတ်ဆိုးပါတယ်ဆိုမှ ရဲနိုင်က ဖြေသလိုလိုနှင့် ကြယ်လို့ ထပ်ခေါ် တော့...

‘ခေါ်ပြန်ပြီ ဒီနေ့ကစပြီး နင်တို့ ငါ့ကို ကြယ်လို့ ဘယ်သူမှ မခေါ်ကြနဲ့
,

‘အေး ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ်။ ကြယ်လို့ တစ်လုံးတည်းခေါ်တော့ ဘယ်ကျယ်မှန်း မသိ ညာကျယ်မှန်း မသိကြီးနော်’

‘ဖင်ခေါင်းကျယ်’

‘နှောင်း’

ဟိုဘက်က ဖင်ခေါင်းကျယ်ကိစ္စ ကိုယ့်အဖွဲ့ထဲသို့ ကူးစက် လာပြီး နှောင်းကစပြောတော့ အကုန်ရယ်ကုန်ကြလေလေ မိုးသောက် ဒေါသ ထွက်လေလေပါပဲ။

‘ရယ်မနေနဲ့ အဲဒါ နင် စလို့ ကျယ်သွားတာ။ နင်ပဲ ပြန်ပိတ်ပေး’

‘ဘုရားရေ’

နှောင်း ရင်ဘတ်ကလေး ဖိလေလျှင် ဝေဖြိုးက..

‘ငါပိတ်ပေးရမလား’

‘ဘာ’

‘ဘာဖြစ်တာလဲ ပိတ်ပေးမယ်ဆိုတော့ တစ်မျိုး။ နောက်ကို အဲဒီလိုမ
ခေါ်နဲ့ ပြောပေးမလို့ ဟာ’

‘မခေါ်နဲ့’

‘ဒါဆို ဘယ်လိုခေါ်ရမလဲ’

‘မိုးသောက်လို့ ပဲခေါ်’

‘ကြားတယ်မို့လား။ မိုးသောက်လို့ ပဲခေါ်တဲ့ ။ နင်တို့ သဘောတူကြ
လား’

ရဲနိုင်က လက်ညှိုးထိုးပြီး မေးလေတော့ ဘယ်သူကမှ
ခေါင်းမညိတ်ကြပေ။ ခေါင်းခါသူနဲ့ လက်ခါပြသူနဲ့ နှုတ်ဆိတ်နေသူနဲ့
လေ ဒီပြဿနာကို စတာ နှောင်းပဲမို့ မိုးသောက် နှောင်းကိုပဲ မျက်စောင်း
တထိုးထိုးနှင့် ဒေါသဖြစ်မိသည် သာ။ အစက ဒီလို နောက်သူ မရှိလို့
ဘာမှ မဖြစ်ပေမယ့်....

အခု....

သူတို့ ကစပြီး ကိုယ့်နာမည်က စရာ နောက်စရာ ဖြစ်လာတော့မှာ
လေ။

‘သဘောမတူဘူး’

‘.....’

‘မိုးသောက်’

‘ဘာလဲ’

‘ဘယ်သူမှ သဘောမတူဘူးတဲ့’

‘မတူလို့ မရဘူး။ နောက်ထပ် အဲဒီလို ခေါ်ရဲ ခေါ်ကြည့်’

‘ဘာလုပ်မှာလဲ’

‘အဲဒီ ကျယ်တဲ့ အထဲကိုနင်တို့ အားလုံးကို စုထည့်ပြီး ဝမ်းပိတ်ဆေး
သောက်ပစ်မယ်’

‘ဘုရား ဘုရား’

‘အဲဒါဆို မွန်းပြီးသေမှာပေါ့’

‘တောက်’

‘ဟား ဟား ဟား ဟား’

‘ခစ် ခစ်’

ဟိုဘက်ဝိုင်း ဒီဘက်ဝိုင်း ရယ်သံတွေ ထွက်လာတော့ မိုးသောက်
ဒေါသဖြစ်ပြီး ထထွက်သွားလေလျှင်....

‘ကြယ်’

‘ဖင်ခေါင်းကျယ်’

သံပြိုင် ဝိုင်းအော်တာကို မိုးသောက် လုံးဝလှည့်မကြည့်တော့ပေ။

